

Fénysugár

Evangeliumi hitebrazító és hirmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár ev. lelkész. Lapfajladonos: „Fébé” Ev. Diakonissza Nőegylet. Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. Egyes szám 20 fillér. A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Pilisklotildiget, u. p. Piliscsaba, Pestmegye.

Ki rendelkezik feletted ?

Északnémetország egy kis elrejtett falujában, ahol még lelkész sem volt, meghalt egy öreg anyóka. Ott feküdt a ravatalon az egyszerű öregasszony és a koporsó mellett ott állt könnyes szemekkel, imára kulcsolt kézzel, férje — az öreg halász.

Egy lelkész, aki keresztülutazott a falun, meghallotta, hogy halott van a tengerparti kis halászkunyhóban és elment oda, hogy eltemesse. Életében soha nem látta ezt az öregasszonyt, sem nem hallott róla. Megkérte tehát az öreg halászt, mielőtt a halotti beszédet elmondta volna, hogy beszéljen a feleségéről, mondja el röviden életét.

Az öreg halász felemelte könnyel telt szemét, ránézett hosszan, szeretettel a halottra és csak annyit mondott: „Ezzel az asszonnyal azt tehetett az Úr Jézus, amit akart!”

Hallottál-e te már ennél csudálatosabb, fenségesebb halotti beszédet? — Azt tehetted vele az Úr Jézus, amit akart.

Nem tudod, mely órában, vagy mely percben ér véget földi életed. És, ha akkor a te ravatalodnál teszik fel a kérdést, a te életeredől. . . vajjon mi lesz a felelet?

De állj meg egy kicsit utadon, ne várj addig, amig ott fekszel a ravatalon! Ha most tenné fel valaki a nagy kérdést, vajjon mi volna rá a felelet? Ki, vagy mi teheti veled azt, amit akar? Ki uralkodik feletted? Mert szabad nem vagy, valakinek szolgálatsz. Az a kérdés, hogy kinek? A bűnnek, a szenvedélyeknek, a mulandó földi örömeknek? Oh hány férj kénytelen azt mondani feleségéről, hogy a „divat azt tehetett vele, amit akart,” vagy az asszony a férjéről, hogy az iszákosság, a kártyaszenvedély, a dohányzás . . . Hány anya mondaná el sirya gyermekéről, hogy a bűnös hajlamok, szenvedélyek martaléka lett. Oh milyen nehéz lehet ilyenkor a felelet!

Boldog ember az, aki akkor hallja még meg a kérdést, amikor nem késő, amikor még megállhat, amikor még visszafordulhat és megtalálhatja azt a helyet, ahol a teher lehull, a szív megújul, s a bűnök és szenvedélyek helyett Az nyer uralmat az élete felett, Aki az Ut, Igazság és Élet. Aki azokat, akik életüket teljesen reá bizzák, átformálja az Ő képére és hasonlatosságára és végül beviszi az atyai hajékba.

Ezt cselekszi az Úr Jézus azokkal, akikkel azt teheti, amit akar.

Érzékeny lelkiismeret.

Frommel Emil lelkész beszéli el a következő esetet:

Mint fiatal lelkészt, egy súlyos beteg főiskolai hallgatóhoz hívtak. Mielőtt beléptem volna a betegszobába, értesültem a háziasszonytól, hogy a beteg egy fiatal angol, aki ma reggel a közeli erdőcskében tornázott, a magasból leesett s eltörte a nyakcsigolyáját. Még él, de napjai meg vannak számálva, s nagyon vágyik egy lelkész után, aki vele imádkozzék. Beléptem. Az ágyon egy 20—21 éves, szép fiatalember feküdt, halott-halvány arccal, amelyből mélytekintetű, kifejezésteljes szemek ragyogtak elő. Megfogta a kezemet s tört néumséggel így szólt: „Meghalok, uram, segítsen, hogy üdvösségre jussak. Fiatalon kell meghalnom, mert nem engedelmeskedtem az Úrnak, megrontottam a vasárnapot és tornáztam, pedig szüleimnek megígértem, hogy megszentelem a vasárnapot, mint otthon Angliában szoktuk. Megbocsáthatja-e Isten ezt a bűnömet?“

Sötét szeme égi vágyakozással csüngött ajkamon. Találva éreztem magamat. Mi mindent nem csináltam én fiatal koromban vasárnap, anélkül, hogy lelkiismeretfurdalást éreztem volna! Mit mondjak? Felületes vigasztalásokkal nyugtassam meg, mikor a lelkiismerete vádolja? És pedig nemcsak a vasárnap megszentéstelenítéséért, hanem a szülőinek tett ígéret megszegéseért is. Milyen ritka érzékeny lelkiismeret! Megfosszam-e ettől? Nem, mert úgy éreztem, mintha gyónása a saját bensőmből jönne. Így hát teljesen helybenhagytam a lelkiismeretfurdalásait, de egyúttal a bűnbocsánattal is vigasztaltam, mely gazdagon kiöntetik mindazokra, akik összetörött szívűek és alázasos lelkűek. Szor-

rósan tartotta a kezemet, s minden vigasztaló ige hallatára megszorította. Egyre csendesebb lett, szeme szelid fényben égett s csudálatos békesség látszott előmőlni rajta. Imádkoztam vele és megáldottam. — „Megszabadultam, hazamegyek. Vigasztalja szegény szüleimet. Mondja meg nekik, hogy üdvözülten halok meg.“ Elváltam tőle, de alig voltam otthon két óra hosszant, újra sürgősen hívtak hozzá. Mikor az ágya elé léptem, sokkal gyengébbnek találtam, mint az előbb. Bocsánatot kért, hogy újra idefárasztott, de még valami mondanivalója van. „Kilenc éves koromban egy szép kínai csészét, amelyet apám hozott haza utazásaiból, levettem a kandallóról és összetörtem. A cserepeket az árokba dobtam. Mikor apám kérdezte, hogy hová lett a csésze, hallgattam, későbbben tagadtam. Egy cselédleányt gyanúsítottak, s felmondtak neki, mert egyéb rosszat is cselekedett már. Ebben a dologban azonban ártatlan volt. Oh, ez most nem hagy nyugodni. Mondja meg a szüleimnek, hogy én voltam, 12 éve már, — valjon ez a bűnöm is megbocsáttatik? Nem szeretnék hazugsággal a lelkemen menni el a földről.“

Könnyek gyűltek a szemembe, mikor ezt olyan szívrehatóan mondta, s a lelkiismeretem újra megszólalt! „És te, és té!“ mondtam magamban újra és újra. „Igy, most már mindent bevallottam,“ szolt az ifjú. Két óra múlva szeliden elhunyt. Sok száz ifju ember előtt tehettem bizonyosságot a koporsója mellett, hogy akiknek szívük tiszta, azok az Istent meglátják. De én meg őtőle hallottam olyan prédikációt és olyan gyónást, amely a szívem legbensejéig hatolt.

Boldog hazamenetel.

Gyenge, beteg, törekeny teste sokat szenvedett az élet viszonyosságai közt. Hordozta terhét napról-napra, csendesen, nyugodtan, tudva azt, hogy az Úr nem enged meg több szenvedést az életében, mint amennyit elbír.

Karácsony másodnapja volt. Szép, havas, téli nap. Szíve tele volt vágygal, hogy Ura lábaihoz együtt boruljon le azokkal, akiket úgy szeretett, akik testvérei voltak az Urban. Egy testnek tagjai, aminek feje az Úr Jézus.

Az összejöveteli szoba karácsonyi díszet öltött. Szeretetvendégség volt. Együtt voltak azok, akik együtt akartak örvendezni az Úr születésének. Már néhányan ott voltak, amikor belépett. Sápadt arca mosolygott, leült az ő helyére, amit mindig készen tartottak a számára. Megzendült az ének, tele hálával, tele örömmel. Majd teát hoztak és teás csészével a kezében beszélgetett lelki vezetőjével, akit nagyon szeretett.

Egyszerre megcsörrent a csésze kezében... Néhány perc csak és az, aki előbb vidáman beszélt, aki szeretettel intett felénk, ott fekszik a másik szobában. Megtört szeme már nem lát, még vontatottan mond néhány szót, de nem érted, hogy mit. Még néhány napig élt, de öntudata nem tért többé vissza.

Az orvos megállapította, hogy a halál oka agyvérzés. Egy kicsinyke érnek a falát átlépte egy néhány csepp vér. Milyen kis változás? Milyen csekély különbség, ha az eret nézed. És milyen óriási változás, ha ott látod magad előtt azt, akit nagyon szeretted, kiterítve a ravatalon. Arca nem árul el változást, ugyanaz az arc, amelyet oly sokszor láttál magad előtt. Talán alszik? Keze imára kulcsolva, amint oly sokszor láttad... És ő

már nincs itt. Ő már átlépett egy kapun, — ahonnan nincs többé visszatérés. Belépett egy országba, — ahova te csak vágyva gondolsz. Ott van, ahol soha többé halál nem létszen, ahol nincs többé fájdalom, nincsen szenvedés.

Az utolsó szó, amit hallott az Úr dicsőségét hirdette, az utolsó énekhang, ami a fülébe csendült, hálaének volt. Az utolsó arcon, amely följe hajolt, az Úr szeretetének fényét látta tükröződni.

Szemei lezárultak számunkra örökre. De látja azokat, akik odafele vártak rá.

Ura lábaitól felszállhatott Ura kebelére.

Dr. F. M. d. t.

Wrede Matild, „a foglyok anyyala“.

Finnország Vasa nevű kerületének volt kormányzója az előkelő származású Wrede Gusztáv Károly. Amikor a kilencedik gyermek, a kis kékszemű Matild megszületett, meghalt a felesége. A kis Matildot 17 éves nénje nevelte és nagy szeretettel igyekezett pótolni számára az anyát.

Hét éves korában tekintett először a foglyok életébe. Egy tanítónőjénél volt és kinézett az ablakon. A szembenlévő kovácsműhely előtt egy fogoly csuklójára kovácsolt a mester bilincset. A fogoly vad tekintettel nézte a műveletet, a két ór ott állt mellette. Amikor a tanítónő észrevette a gyermek arcán kifejezett rémületet, el akarta onnét húzni: „Gyere Matildkám, ez nem neked való látvány“. Mire Matild azt felelte: „Hogyha annak az embernek el kell azt viselnie, akkor én is kibírom majd.“

Miután elvégezte az elemi népiskolát, néhány évre egy leányintézetbe küldték. Tizennyolc éves

korában került újra haza. Nyitott szemmel járt az élet utain és szomorúan látta meg azt a nagy úrt, ami Isten és a bűnös emberiség közt keletkezett. Minden erejével igyekezett megjavulni, de rájött arra, hogy a maga erejéből nem tud, mert míg egy lépést előre tett, kettőt csúszott hátrafelé.

Egy este apjával és testvéreivel társaságba kellett mennie, de előbb elment egy bibliamagyarázatra. A prédikátor arról beszélt, hogy „úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta érte“. Matild előtt egyszerre csudálatosan megvilágosodott Isten nagy szeretete, amely kiáradt a bűnös emberiségre. Isten kitöltötte az úrt az Ő nagy szeretetével. És a „világ“, amiért Isten az Ő egyszülött Fiát adta, ezen az estén Wrede Matild volt.

Amikor Matild utána az estélyre ment és belépett a terembe, úgy érezte, hogy ez nem az ő világa. Körülvették és megkérdezték, hogy milyen volt az előadás? „Ha hallani akarjátok, elmondom“ — felelte. Csak úgy áradt a szó az ajkáról és könnyek peregtek végig az arcán. Áthatva az elmondottaktól, nem vette észre a kínos zavart a hallgatói arcán. Amikor észrevette, hirtelen abbahagyta és átment apjához a másik szobába. Hazamentek. Otthon térdreborult kis szobácskájában és életét az Úr kezébe tette, minden fenntartás, minden kikötés nélkül. Boldogsága határtalan volt. Tudta, hogy most már élete és életének minden napja Isten kezében van.

A szobájának a zárja egy napon elromlott. A fogházból hoztak egy lakatost, hogy megjavítsa.

A fehér, napsugaras leányszoba ajtajában ott állt bilincsekbe verve, zord arccal a rab. Magával hozta a fogház sötétségét.

Matildnak nagy leküzdésébe került a komor emberrel beszélni. Amikor mégis megpróbált bizonyosságot tenni Istenről és az Ő nagy kegyelméről, a férfi szomorú szeméit reáfűggesztette és így szólt: „Kedves Kisasszony, hozzánk kellene jönnie és ott beszélni erről, mi nagyon rászorulunk.“

Matild megígérte a fogolynak.

Amikor édesapjának elmondta szándékát, az hallani sem akart róla, de mikor Matild mondta, hogy megígérte, akkor egy percnyi habozás után így szólt: „Akkor meg kell tenned!“

Következő vasárnap ment először Matild egy fogházör kíséretében a fogházba. Azután többször is ment. A vágy, hogy azt a békeséget, amit ő már megtalált, mások számára is elvigye, leküzdte az apa ellenzését. De hogy ez lesz az ő tulajdonképeni hivatása, azt még maga sem tudta.

Egyik fogolynak megígérte, hogy este meglátogatja. Amikor indulni készült, egy régen várt, kedves vendége érkezett és így a fogházlátogatást másnapra halasztotta.

Aznap éjjel egy csudálatos látomása volt. Nem tudta, ébren van-e, vagy álmodik?

Egy fogoly lépett be a fehér szobába, kezén-lában csörgött a bilincs. Végtelen szomorú szemét ráemelte és így szólt: „A megkötözött lelkek ezrei sóhajtanak szabadság, békeség és élet után. Szólj hozzájuk, amig nem késő, arról, aki szabaddá tehet.“

Az alak eltűnt. Matild nyugtalanul hanykolódott fekvőhelyén. Elővette Bibliáját és ezt az Igét olvasta: „Eredj, menj el a foglyokhoz, a te néped fiaihoz és szólj.“ Ezék. 3: 11.

Hálatelt szívvel borult le menyegyei Atyja előtt s szólt: „Igen, Uram.“

Igy lett „a foglyok anyala.“

„Áldott legyen az Úr!“

A tüdőszanatórium betegei közül egy fiatal asszony volt a leg-súlyosabb beteg. Az ágyból csak ritkán kelhetett fel és mehetett le a fekvőcsarnokba, ahol a meleg napfény már úgy sem hozhatott gyógyulást beteg teste számára. A teljesen „reménytelenek“-hez tartozott, ezt tudta ő is és tudták a betegtársai is. Sokszor állt már betegsége ideje alatt a halál kapuja előtt, — de még nem érkezett el számára a szabadulás ideje. Ujra és újra vissza kellett térnie a szenvedésteljes életbe.

Ha a többiek vidámak voltak, nem tudott velük nevetni. Sebes, beteg gégéjén csak nagyon nehezen törtek elő a hangok. És mégis valami láthatatlan erő áradt ki belőle. Hiányzott, ha nem volt ott a társai között. A türelmetlenek türelmesek lettek, a nyomott hangulatban lévők vidámak lettek az ő jelenlétében. Ha valakinek vizsgáztatásra volt szüksége, hozzá menekült.

— Mi az életének a titka? — kérdezte egyik betegtársa. — Én is keresztyén vagyok, én is az Úr Jézusé vagyok és mégis nálam győzelem után bukás következik.

— Itt van a recept — mondta mosolyogva a nagy beteg — a 68. zsoltár 20-ik verse.

— Ezt régen ismerem — mondta a társa — „...gondoskodik rólunk a mi szabadításunk Istene.“

— Elfelejtette a legfontosabb részét, — a kezdetét.

— A legfontosabbat felejtette el.

A kérdező otthon rögtön kinyitotta a Bibliáját és megnézte a 68-ik zsoltárt: „Áldott legyen az Úr! Napról-napra...“ Ez volt tehát a győzelem titka.

Talán te is a legfontosabbat felejtetted el? Talán csak odáig jutottál el, hogy: „nyomorúságom-

ban az Urhoz kiálték“ és azt elfelejtet, hogy: „Áldott legyen az Úr! Napról-napra...“ Akkor ne csudálkozzál azon, hogy nem jutsz előre és kezd még ma meg más-képen. „Áldjad én lelkem az Urat és el ne feledkezzél semmi jótéményéről.“

Külmisszió.

Az eszkimók között.

Amikor az Ur Jézus szétküldte a tanítványait, így szólt: „Tegyetek tanítványokká minden népeket.“ Minden népeket — a világ minden végén. Ha van hely, amely megérdemli a „világ vége“ nevet, úgy az a Graphit sziget Labrador és Grönland között. Itt csak néhány, kis eszkimó csapat él nehéz, fárasztó körülmények között.

Tizennégy év óta ezeket az eszkimókat is keresi és tanítja az Ur Jézustól vett szeretettel egy Peck nevű angol misszionárius.

Az ő életéből és munkájából közlünk egy rövid kivonatot.

1894 augusztusában érkezett oda először. Még abban a nyári időszakban is nagyon zord kép tárult elé. Télen azonban még sokkal ijesztőbb ott a helyzet. A meredek sziklák között jeges szél süvit. A völgyekben és szakadékokban több méter magasan fekszik a hó. A tengerpartot óriási jég-tömbök, valóságos jéghegyek torlaszolják el. Fát, növényt nem látni. Minden kihalt, sivár. Csak itt-ott látni egy-egy hókunyhót. Ezekben laknak az eszkimók. Az embereket, akik állatbőrökre vannak birkulva és inkább állatokhoz hasonlítanak, nem látni. Fókacsontok hevernek szanaszét és éhes, vad kutya hordák száguldoznak, lesve zsákmányukra.

Amikor Peck misszionárius és segítőtársa Parker megérkezett, csak egy európai ember volt a szigeten.

Ez egy fókavadász volt, aki egy skót kereskedő szolgálatában állott. A skót kereskedő hajóján szállították oda a misszionáriusok a podgyászuakat. Mindent magukkal kellett vinniük: ruházatot, élelmet, berendezést, tüzelőanyagot, még magát a kis missziói házat is egy jó nagy kályhával.

Peck úr tudott az eszkimókkal beszélni és így megkezdte a biblia-magyarázatokat és a gyermekeket tanította. Mindig többen és többen jöttek, úgy, hogy templomépítésre gondoltak, de miből? Kő, vagy fa nem volt a szigeten. Így hát összevarrt Peck misszionárius néhány tengeri kutya bőrt és fókacsontokra feszítette. Ládákból üléseket csináltak, beállították a kis kályhát és egy petróleum lámpát és készen volt a templom, amelyben esténként összegyűltek az eszkimók Isten ígéje körül. De milyen nehéz olyanoknak elmondani a bibliai történeteket, akik még soha várost, templomot, fát, sőt még birkát, tenhetet sem láttak...

Még ennek az egyszerű kis templomnak sem örülhettek soká a misszionáriusok. Egyik januári

éjszakán rettenetes kutyaugatásra ébredtek. Gyorsan felöltöztek és kiszaladtak. Minő látvány tárult eléjük! Talán száz kutyaából álló falka támadta meg a kis bőr templomot. Egy része a tetejére mászott, a többiek az oldalfalakat szaggatták szét és igyekeztek minél nagyobb darabot kiszakítani belőle. Csak nagy erőfeszítéssel sikerült a kutyákat elűzni és a templom roncsait megmenteni. (Folytatjuk.)

Szeretettel értesítjük kedves Olvasóinkat, hogy a Fénysugár jelen számtól kezdve nem közöl külön Gyermekrovatot. Az így felszabaduló két oldal a főlap rendelkezésére fog állani, úgy hogy a főlap teljes terjedelme az Útmutatóval együtt számonként mindig nyolc oldal lesz. A Gyermekrovat hiányát ez év elejétől megjelenő „Kis Harang” c. gyermeklapunk fogja pótolni, melynek mutatványszámát a mult számhoz mellékeljük. A „Kis Harang” előfizetési ára egész évre egy pengő húsz fillér. Hisszük, hogy kedves Olvasóink ezt a változást szívesen fogadják és a Fénysugár mellett a gyermeklapot is jártni fogják. Egyben felhívjuk Olvasóink figyelmét arra is, hogy akinek előfizetése a Fénysugárra lejárt, szíveskedjék minél előbb megújítani. A következő számot már csak előfizetőinknek küldhetjük meg. Igaz tisztelettel a „Fénysugár” és a „Kis Harang” kiadóhivatala, Pilisklotildliget.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Jan. 16. Ján. 2 : 1—11, Róm. 12 : 6—16, Ján. 1 : 43—51, I. Kor. 2 : 6—16. Az élet minden körülményeire vonatkozólag ad nekünk a szentírás útmutatást, hogy azokban hogy viseljük magunkat. Az ilt közölt intések épannyira emelkedettek, mint amennyire gyakorlatiak. Kiérezzük belőlük, hogy a keresztyénnek lábaival a földön kell állania, fejével pedig a mennybe kell érnie, ahol üditő, élető, mennyei levegőt szivhat be, amely erőt ad neki mind-ezeknek az utasításoknak befogadására és megvalósítására. S a szentírás nem száraz törvénykönyv, amely csak kiadja a parancsot, hanem belőle magából árad ki ez a mennyei levegő, amelyet be kell szivnunk. Fogadjuk be szavait gyermeki hittel és engedelmisséggel!

Jan. 17. Zsolt. 3. I. Móz. 8 : 1—12; 15—22. Az özönvíz elvégezte a maga munkáját, elsöpörte a földről az Istenről elfordult, gonosz emberi nemzetséget, s a bárka is elvégezte a maga feladatát, megmentette azt az egyet, — s az ő kedvéért hozzátartozóit is — aki Istennel járt és neki engedelmeskedett. S így lesz ez, majd ha betelik az idők teljessége s Krisztus újra eljön a földre : az itélet elsöpri azokat, akik a mostani kegyelmi időben megvetették Isten kegyelmét, s az élő bárka, a Krisztus, megmenti mindazokat, akik Őbenne találtatnak. S a Noé hálááldozatánál is teljesebb, dicsőségesebb hálááldozat lesz az, amelynek jóillata akkor fog a mennyei Atya felé szállani az üdvözültek boldog seregéből.

Jan. 18. Luk. 6:12–19. I. Móz. 9:1–17. Itt olvasunk a Bibliában először az embervér nagy értékéről. A vér az összekötő kapocs test és lélek között; ha a vér kiontatik a testből, vele együtt a lélek is elhagyja a testet. Azért oly drága és becses lsten előtt az embervér, s tilos annak a hússal egyenrangúvá váló tétele. Mennyivel becsesebb még az a vér, amely az lsten-ember testéből, az Ő sebeiből kifolyt! Ennél drágább árt nem adhatott lsten az ember megváltásáért. Jaj annak, aki ezt a vért, a szövetségnek vérért megtagadja. (Zsid. 10:29.) A szövetség szó is itt fordul elő először a Bibliában. lsten szövetséget köt az emberrel, s jelt készít, amely erre a szövetségre emlékeztessen. De az ő szövetségnek már régen helyet adott az új szövetség, amelynek jele a Krisztus keresztje.

Jan. 19. Luk. 6:20–35. I. Móz. 11:1–9. A kegyes Noé utódai nem maradtak soká kegyesek; az erendőd bűn, amely a paradicsombeli kígyó plántált az ember szívébe, csakhamar ismét felütötte a fejét. A nagyra vagdás bűne megint életre kelt az ember szívében. A maga erejéből, a maga bölcsesége, munkája által akar felemelkedni lstenhez, így akar magának hirt, nevet, dicsőséget szerezni. De az Ő az Ő dicsőségét másnak nem adja (És. 42, 8), a kevély embernek meg kell aláztatnia, s el kell szenvednie a büntetést. Emberi bölcseséggel és erővel ma sem lehet egyiséget hozni létre az emberek közt, akik ezt akarják, csak még jobban szétszélednek. Csak lsten Lelke hozhat létre egyiséget, s csak lsten Lelke tudja fölemelni az alázas embert.

Jan. 20. Luk. 6:36–49. I. Móz. 12:1–8. Az Urral való egyesülés mindig szakítással is jár. Az embernek szakítania kell a régivel, a multtal, szakítania kell mindennel, ami közte és lsten között állhatna; mindennek meg kell újulnia. Így volt ez Ábrám életében is, így kell lennie a miénkben is. Ábrám így lehetett áldássá, s nekünk is mindnyájunknak az a hivatásunk, hogy áldássá legyünk. A mi új életünknek, az áldást hozó életnek is avval kell kezdődnie, hogy lstennek engedelmeskedjünk, neki dicsőséget adjunk és Őt segítségül hívjuk. „Mert minden, aki segítségül hívja az Ő nevét, megtartatik.“ (Róm. 10:13.)

Jan. 21. Luk. 7:1–17. I. Móz. 13:1–13. Milyen különbség van Ábrám és Lót között! Ábrám csak azért akarja a szétválást, hogy ne legyen versengés; a maga számára semmi hasznát sem akar ebből húzni. De Lótnak mindjárt ez az első gondolata. Ha osztoznak, legyen az övé a bővebb rész, a gazdagabb zsákmány. Hogy ez a választás veszéllyel járhat a lel-

kére nézve, avval nem gondol. Igazi példája az önző, anyagi embernek, akinek a test előbbre való, mint a lélek. Milyen sok utódja van Lótnak, s milyen kevés Ábrámnak! Azért van, hogy oly sokan találják vesztüket a mai Sodomákban és Gomorrákban, amelyeket választanak az lsten országa, a mennyi Jeruzsálem helyett. Őh, ha fölemeled a szemedet, ne csak anynyira emeld, hogy meglásd Sodoma szépségét és gazdagságát, hanem emeld föl magasabbra, hogy meglásd az lsten országának szépségét és gazdagságát, s azt válaszd.

Jan. 22. Luk. 7:18–35. II. Kir. 5:1–19. Az Ő kicsiny eszközökkel dolgozik. Kicsiny az a szolgálóleánya, akit fölhasznál, hogy Naámánt a prófétára figyelmeztesse, de hit és szeretet van a szívében, s az Urnak csak erre van szüksége. Kicsiny és jelentéktelen a gyógymód is, amelyet Naámánnál alkalmaz, egyszerű megfürdés a Jordán vizében, de épen ez által is hitet akar ébreszteni Naámában, mert hit nélkül nincs gyógyulás. Szeretnél-e meggyógyulni lelked sok bajából, szenvedéseidből, fájdalomaidból, aggodalmaidból, félelmeidből? Az Ő már talán meg is mutatta neked a gyógyulás útját, de te azt kicsinyletted, hiszen olyan egyszerű volt, szerinted csak kis gyermekeknek való, meri nem egyéb, mint hit lsten beszédében, hit a biblia kijelentéseiben! De lásd épen ez az, amire szükséged van, fogadd el az orvosságot, amelyet lsten ajánl, más mód nincs a gyógyulásra.

Jan. 23. Máté 8:1–13. Róm. 12:17–21. Ján. 4:5–14. Róm. 1:13–20. Az ellenség iránt való szeretet a legnagyobb próbaköve a keresztyén lelkiületnek. Könnyű szeretni azokat, akik minket is szeretnek, akik javunkat akarják, akik kedvesek hozzánk, de szeretni azokat, akik gyűlölnék, akik bántanak, akik ártanak, ehhez krisztusi lelkiület kell. A keresztfára kell tekintenünk, a szenvedő, haldokló Jézusra, amint könnyörög ellenségeiért, amint a latoknak bűnbocsánatot oszl, s engednünk kell, hogy ennek a látványnak ereje mélyen beléhatoljon a szívünkbe s abban is szeretetet, megbocsátást, menteni vágyást hozzon létre.

Jan. 24. Zsolt. 4, I. Móz. 14:1–2, 11–24. Ábrámot nem hiába áldotta meg az Ő, hogy áldás legyen, ime, máris áldássá válik hűtlen atyja fia, Lót számára, akit megment az ellenség kezéből. S mi ben rejlik az Ábrám életének titka, amely őt áldássá teszi? Abban, hogy ő semmit sem kíván magának, nem keresi semmiben önmagát és a maga hasznát, hanem magát teljesen meglagadva, mások javát és lsten dicsőségét keresi. Ha áldássá akarsz lenni, számodra is ez az út.

Jan. 25. Luk. 7:36—50. I. Móz. 15: 1—6, 18. Aki a maga számára semmit sem keres, az Istentől mindent megkap. Kell e több, mint amit ott ígér az Úr Ábrámnak? Pajzsa, őrizője, védelmezője lesz mindenkori. Gazdag ígéretekkel árasztja el, melyeknek beteljesülése, emberi gondolat szerint lehetetlennek látszik, de Ábrám nem a maga gondolatával, nem a maga erejével számol, hanem az Úrral, vagyis: hisz. S a hívőnek minden lehetséges. Lehetséges Isten előtt megigazulása, lehetséges Istennel szövetségre lépnie, lehetséges ehhez a szövetséghez hívnek maradni s Isten tetszése szerint való életet élni. Kell-e ennél több?

Jan. 26. Luk. 8:1-15. I. Móz. 18:1-15. Ábrámnak, illetőleg Ábrahámnak hite (közben ezt a nevet kapta az Úrtól) még próbára tétetik. Isten ígéretei nem mindig teljesülnek azonnal, várni kell rájuk, ez éppen a hitnek próbája. De Isten időközben megismélli az Ő ígéreteit, hogy a hitet fenntartsa és erősítse. S eljött az idő, amikor az Ábrahámnak tett ígért beteljesülése egészen közel volt. Most már a pontos időt is megtudja Ábrám. Egy év múlva. Ez már rövid idő, de ennek kivárásához is hit kell. Ábrám már megtanult hinni, de Sára még kételkedik. De látszik, hogy szegyenli a kételkedését. Szégyeld el magadat te is, ha kételkedel Isten ígéreteiben. Ez az út a gyógyuláshoz.

Jan. 27. Luk. 8:16—25. I. Móz. 18:16—33. Ábrám hitének legdrágább gyümölcsét látjuk itt: az Úr bizalommal van iránta, barátjának fogadja (Jak. 2:23). Barátjának mindent elmond az ember (Ján. 15:14, 15.), s az Úr is közli titkos gondolatait és terveit Ábrahámmal. S Ábrám jóra használja föl az Úr bizalmát. Közbeveti magát azokért, akiket az Úr elveszésre ítél. Buzgó, hívő, tusakodó imádság tör fel Ábrám szívéből. S az Úr felel az imádságra, kész meghallgatni azt. Ábrám egyre bátrabb és bizakodóbb, az Úr egyre irtalmasabb és kegyelmesebb. De fájdalom, Sodómában még tíz igaz sem találatik, akiknek kedvéért pedig az Úr az egész városnak megkegyelmezett volna. „Az embernek Fia, mikor eljő, vajon talál-e hitet a földön?” (Luk. 18, 8.) kérdi fájdalmasan az Úr Jézus Krisztus is. Az Ő keresztje biztat, hogy igen, azért legyünk Ábrahámok, s ne szűnjünk meg imádkozni és tusakodni a veszni induló lelkekért.

Jan. 28. Luk. 8:26—39. I. Móz. 19:1—3, 15—29. Ábrám imádsága csak az egyetlen Lót menthette ki Sodomból, azt is csak alig-alig, mert bár Lót hívő volt, s „a gonosz cselekedeteket látva és hallva, napról-napra győtri vala az ő igaz lelkét” (II. Pét. 2:8), hite nem volt az az

erős, bizakodó, önmegtartó hit, mint az Ábrahámé, s éppen ezért az egészen közel levő veszedelmet nem tudta meglátni. Az Úr valósággal csak „rettentéssel menthette meg őt, kiragadva a tűzből.” (Jud. 23.) A végitélet napján is sokan lesznek ilyenek, akik csak „úgy menekülnek meg, mint egy tűzön” keresztül.” (I. Kor. 3:15.) De ne válasszuk-e inkább azt a részt, hogy ne csak magunk meneküljünk meg, mint a „tűzből kikapott üszök” (Zak. 3:2), hanem, hogy munkánk is megmaradjon, mint a jó fundamentumra épített arany, ezüst és drágakő? (I. Kor. 3:12—14.) Minden lélek, akit elvezetünk az igazság ismeretére, egy-egy drágakő lesz a koronánkban. (Dán. 12:3.)

Jan. 29. Luk. 8:40—56, Zsolt. 93. Minden, ami Isten kezéből került ki, jó és tökéletes, s éppen ezért felséges is. Ami a világban rossz, azt már az ember, jobban mondva a bűn rontotta el. A természet maga felséges, a föld és az ég, a tenger és a folyóvizek hirdetik Isten dicsőségét. Mert minden munkájánál, egész teremtet világnál dicsőbb és felségesebb Ő maga, az Úr! Ő benne nincs változás és változásnak árnyéka, állandó és örökkévaló az Ő dicsősége és fensége. Aldassék és dicsőíttessék az Úr!

Jan. 30. Máté 8, 23—27. Róm. 13, 1-10. Ján. 4, 31—42. Róm. 7, 7—16. Isten igéje határozottan megparancsolja, hogy a földi törvényeknek és törvényadóknak engedelmeskednünk kell. Erre szükség van, éppen azokért, akiket csak külső földi hatalom kényszeríthet arra, hogy olyan bűnöket el ne kövessenek, amelyek a társadalmi rendet felforgatják. A keresztyén embert nem ilyen módon kell a törvénynek zaboláznia. A keresztyént belső, magasabb törvény, a szeretet törvénye vezeti, de éppen ennél fogva engedelmeskedik Istennek abban is, hogy a földi törvénnyel tiszteletben tartja, s annak örömmel enged.

Jan. 31. Zsolt. 5:1—9, 12, 13. I. Móz. 22:1—19. Ábrám hite itt tétetik a legerősebb próbára. De ez a hit itt is megáll és főtétlen engedelmisséggben nyilvánul akkor is, mikor emberi gondolkodás szerint, a lehetetlen kívánja tőle az Isten. Ez a hit nem okoskodik, hanem annak bizonyul, ami: hitnek. S éppen azért el is veszi a maga jutalmát. Isten csak hitet kívánt Ábrahámotól s nem kívánta a fiát, de Ő maga, az idők teljességében odaadta a saját Fiát. Önmagának és saját Fiának nem kedvezett. Oh, Isten bölcsességének és szeretetének kikutathatatlan mélysége!

Vargha Gyuláné.

„Fébé” Ev. Diakonissza Anyaház Nyomdája
Pilisklotildiget.

Felelős vezető: Fekete Géza.